PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW

Warszawa, 17 grudnia 2025 r.,

DIH-3.707.109.2025.AWS

DECYZJA DIH-3.171.2025

„informacje prawnie chronione oznaczono [xxx]"

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2025 r. poz. 1691), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2025 r. poz. 229), art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2023 r. poz. 168), po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy DELIKATESY CENTRUM Sp. z o. o. z siedzibą w Komornikach od decyzji Lubuskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z dnia 21 lipca 2025 r. (znak: ZNR.8361.72.2025.KB), na podstawie której na ww. przedsiębiorcę nałożono karę pieniężną w wysokości 7 000 zł (słownie: siedem tysięcy złotych), wynikającą z art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2023 r. poz. 168), za naruszenie obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1 ww. ustawy w związku z naruszeniem § 3 ust. 1 i 2 oraz § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 19 grudnia 2022 r. w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług (Dz. U. z 2022 r. poz. 2776), tj. braku uwidocznionych cen i cen jednostkowych **- Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy.**

UZASADNIENIE

W dniu 23 kwietnia oraz 7 maja 2025 r. inspektorzy reprezentujący Lubuskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej (zwanego dalej: „Lubuskim WIIH" lub „organem pierwszej instancji"), na podstawie upoważnienia (ZNR.71.2025) z dnia 23 kwietnia 2025 r., przeprowadzili czynności kontrolne w sklepie w Szprotawie, należącym do ww. przedsiębiorcy (zwanego dalej: „stroną" lub „przedsiębiorcą").

Uprzednio, zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2025 r. poz. 1480), zwanej dalej: „Prawem przedsiębiorców", w piśmie z dnia 8 kwietnia 2025 r., skierowano do przedsiębiorcy zawiadomienie o zamiarze wszczęcia kontroli (sygnatura: ZNR.8361.72.2025) ze wskazaniem zakresu przedmiotowego kontroli. Ww. zawiadomienie doręczono stronie w dniu 14 kwietnia 2025 r.

W toku kontroli, przeprowadzonej w obecności pracownika kontrolowanego przedsiębiorcy, inspektorzy reprezentujący Lubuskiego WIIH ocenili prawidłowość uwidaczniania informacji o cenach, mając na uwadze przepisy ustawy z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2023 r. poz. 168), (zwanej dalej jako: „ustawa o informowaniu o cenach") oraz rozporządzenia Ministra Rozwoju i Technologii z dnia 19 grudnia 2022 r. w sprawie uwidaczniania cen towarów i usług (Dz. U. z 2022 r. poz. 2776), (zwanego dalej: „rozporządzeniem w sprawie uwidaczniania cen)".

W tym celu inspektorzy dokonali sprawdzenia prawidłowości uwidaczniania cen w odniesieniu do **100** rodzajów towarów znajdujących się w ofercie handlowej sklepu sprzedawanych według masy, objętości lub sztuki. Stwierdzono, że przy **21** partiach towarów oferowanych do sprzedaży według masy lub objętości nie uwidoczniono informacji **o cenach i cenach jednostkowych**.

Powyższe stanowi naruszenia postanowień zawartych w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach a także wymagań określonych w § 3 ust. 1 i 2, § 4 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen.

Szczegółowe ustalenia inspektorów oraz dokładny wykaz towarów, do których wniesiono zastrzeżenia, udokumentowano aktach sprawy, w tym w szczególności w Protokole kontroli (nr akt kontroli: ZNR.8361.72.2025) oraz Załącznikach nr 1-4 do tego protokołu. Do niniejszego Protokołu kontrolowany przedsiębiorca nie zgłaszał uwag w przewidzianym ustawowo terminie.

Jak wskazują akta sprawy w toku kontroli osoba upoważniona do reprezentowania kontrolowanego przedsiębiorcy dobrowolnie usunęła nieprawidłowości dotyczące cen oraz cen jednostkowych dla wszystkich zakwestionowanych towarów.

W toku kontroli od przedsiębiorcy pobrano Oświadczenie, zgodnie z którym przynależy on do kategorii tzw. pozostałych przedsiębiorców, niesklasyfikowanych w art. 7 ust. 1 ustawy – Prawa przedsiębiorców.

Pismem z dnia 16 maja 2025 r. w odpowiedzi na przekazany Protokół kontroli strona złożyła wyjaśnienia w przedmiotowej sprawie. W piśmie tym poinformowała, że wskazana niezgodność nie była nigdy działaniem celowym, lecz zdarzeniem wynikającym z nieprawidłowego postępowania pracowników. Zaznaczyła, że ceny zostały uzupełnione jeszcze w trakcie kontroli, a sklepowi polecono na bieżąco uzupełnianie całego asortymentu oraz przeprowadzono dodatkowe szkolenie z zakresu uwidaczniania cen. Ponadto, strona podkreśliła, że ma świadomość o obowiązku prawnym jaki na niej spoczywa oraz dokłada wszelkich starań, aby był on spełniony, jednak czynnik ludzki i sytuacja kadrowa miała duży wpływ na wystąpienie tego incydentu. Następnie strona zwróciła się z prośbą o uwzględnienie wyjaśnień i niewszczynanie postępowania. Prośbę swą uzasadniała tym, że niezwłocznie podjęto działania naprawcze i ceny zostały uzupełnione, a jej nadrzędnym celem jest prawidłowe oznakowanie (w tym oznakowanie cenami) oraz rzetelne informowanie klientów.

W piśmie z dnia 23 czerwca 2025 r. (znak: ZNR.8361.72.2025.KB), Lubuski WIIH, działając na podstawie art. 61 § 1 i 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2025 r. poz. 1691), (zwanej dalej jako: „Kpa”), poinformował stronę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w związku z niewykonaniem obowiązków określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, tj. nieuwidocznieniem cen oraz cen jednostkowych w odniesieniu do 21 partii towarów przeznaczonych do sprzedaży według masy lub objętości. W piśmie tym, strona została pouczona m. in. o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w postępowaniu, w tym do zapoznania z aktami sprawy, wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów w sprawie. Równocześnie, w tym samym piśmie, organ zwrócił się do strony o przesłanie informacji dot. wielkości obrotów i przychodu za zakończony rok obrotowy w terminie 7 dni od daty doręczenia pisma. W odpowiedzi, strona wraz z pismem z dnia 26 czerwca 2025 r. przekazała wymagane informacje o wielkości przychodów uzyskanych w 2024 r. (dokument CIT za cały rok podatkowy 2024 r.). Dodała przy tym, że nieprawidłowości zostały usunięte,

o czym informowała w piśmie z dnia 16 maja 2025 r. Ponownie zwróciła się z prośbą o uwzględnienie wyjaśnień i odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej, powtarzając następnie argumentację analogiczną do przedstawionej w piśmie z dnia 16 maja 2025 r. Na koniec nadmieniła, że brak cen był zdarzeniem niecelowym, ponieważ Kierownik sklepu zgodnie z obowiązującą procedurą jest zobowiązany do codziennego monitorowania i nadzoru nad zmianą, w tym nadzoru w zakresie uzupełniania cen. Załączyła również treść Procedury na potwierdzenie tego faktu.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, Lubuski WIIH decyzją z dnia 21 lipca 2025 r. (znak: ZNR.8361.72.2025.KB) nałożył na ww. przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 7 000 zł (słownie: siedem tysięcy złotych), na podstawie art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach z tytułu naruszenia obowiązku uwidaczniania cen towarów w okresie 12 miesięcy, licząc od dnia, w którym stwierdzono naruszenie tych obowiązków po raz pierwszy, tj. z uwagi na uchybienie obowiązkom wskazanym w art. 4 ust. 1 ww. ustawy oraz § 3 ust. 1 i 2, § 4 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, które polegały na nieuwidocznieniu cen oraz cen jednostkowych w odniesieniu do 21 partii towarów oferowanych w sklepie należącym do kontrolowanego przedsiębiorcy. Niniejsza decyzja została doręczona stronie w dniu 22 lipca 2025 r.

W dniu 29 lipca 2025 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej: „Prezesem UOKiK" lub „organem drugiej instancji") otrzymał odwołanie strony od ww. decyzji, opatrzone datą 28 lipca 2025 r.

Pismem z dnia 13 sierpnia 2025 r. Prezes UOKiK, działając w oparciu o art. 65 § 1 Kpa przekazał Lubuskiemu WIIH odwołanie strony wraz z pełnomocnictwem, gdyż wniesione zostało ono bezpośrednio do organu odwoławczego, z pominięciem organu, który wydał decyzję.

Następnie w dniu 21 sierpnia 2025 r. Prezes UOKiK otrzymał, za pośrednictwem Lubuskiego WIIH, odwołanie strony wraz z aktami sprawy. Prezes UOKiK analizując przedmiotową sprawę stwierdził brak formalny w zakresie pełnomocnictwa dot. wniesionego odwołania. W związku z powyższym, działając na podstawie art. 64 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kpa, pismem z dnia 26 sierpnia 2025 r. wezwał stronę do uzupełnienia braku formalnego. Ww. wezwanie stronie doręczono w dniu 1 września 2025 r. Strona w odpowiedzi na powyższe wezwanie uzupełniła wskazane przez organ drugiej instancji braki. Po zapoznaniu się z przesłaną dokumentacją strony, Prezes UOKiK ponownie stwierdził brak formalny w zakresie pełnomocnictwa dot. wniesionego odwołania. W ocenie Prezesa UOKiK przesłane pełnomocnictwo nie wskazywało na właściwe umocowanie osoby składającej odwołanie w zakresie postępowania prowadzonego przed organem drugiej instancji. W związku z tym Prezes UOKiK ponownie wezwał stronę do uzupełniania braku formalnego poprzez przedłożenie właściwego pełnomocnictwa - w związku ze sprawą toczącą się przed Prezesem UOKiK lub przedłożenia odwołania podpisanego przez osoby właściwie umocowane do reprezentowania przedsiębiorcy. Powyższe (drugie) wezwanie stronie doręczono w dniu 19 września 2025 r.

W odpowiedzi na powyższe, strona za pośrednictwem Lubuskiego WIIH przekazała właściwe pełnomocnictwo osoby do reprezentowania przedsiębiorcy w przedmiotowej sprawie oraz załączyła dowód uiszczenia opłaty skarbowej. Mając na względzie powyższe, Prezes UOKiK uznał, że strona postępowania uzupełniła wymagane braki formalne.

W złożonym do Prezesa UOKiK odwołaniu, pełnomocnik strony w pierwszej kolejności zawnioskował o obniżenie nałożonej kary pieniężnej. Następnie wskazał, że:

- niezgodności dotyczące braku cen nie były działaniem celowym, a jedynie wynikiem nawarstwienia obowiązków pracowników, nieprawidłowego postępowania pracowników oraz okoliczności towarzyszących takich jak: wymiana gazetek promocyjnych, ograniczona liczba personelu (niedobór, duża rotacja pracowników) itp.;
- w toku kontroli podjęto natychmiastowe działania i brakujące ceny zostały niezwłocznie uzupełnione i w związku z tym należy przyjąć, że spółka dopełniła spoczywającego na niej obowiązku w zakresie uwidaczniania cen;
- spółka podejmuje działania zmierzające do edukowania sklepów w zakresie zasad uwidaczniania cen, tj. przeprowadza szkolenia stacjonarne i online, wdrożyła procedurę dot. uzupełniania i zmiany cen na hali sprzedaży (którą załączyła do odwołania);
- spółka ma świadomość obowiązku prawnego jaki na niej spoczywa – dot. konieczności uwidaczniania prawidłowych cen;
- spółka dokłada wszelkich starań, aby sprostać wymaganym obwiązkom;
- natychmiastowe działania naprawcze spółki powinny być brane pod uwagę również przy ocenie stopnia naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5 ustawy o informowaniu o cenach, w tym: charakter, wagę, skalę i czas trwania naruszenia (podkreślenia strony), a organ nakładający karę pieniężną winien rozważyć zastosowanie tego przepisu uwzględniając niską szkodliwość czynu;
- nałożona na stronę kara jest zbyt wysoka, ponieważ urząd nie wziął pod uwagę progresu w podejmowaniu działań na rzecz zmniejszenia uchybień dot. braku zapewnienia cen oraz okoliczności towarzyszących w dniu kontroli;
- nałożona kara jest bardzo dużym obciążeniem dla sklepu i całkowicie niewspółmierna.

W piśmie z dnia 26 września 2025 r. Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę o toczącym się postępowaniu administracyjnym oraz o przysługującym mu prawie do zapoznania się z aktami sprawy oraz prawie do wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów. Strona ww. pismo odebrała w dniu 3 października 2025 r., lecz nie skorzystała z przysługującego jej uprawnienia i nie wypowiadała się w sprawie.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził.

Istotą postępowania odwoławczego jest ponowne rozpoznanie i rozstrzygnięcie tożsamej przedmiotowo i podmiotowo sprawy administracyjnej w granicach wyznaczonych rozstrzygnięciem decyzji organu pierwszej instancji. W toku postępowania organ odwoławczy dokonuje oceny czy odwołanie strony postępowania jest uzasadnione oraz sprawdza, czy wydana decyzja była prawidłowa.

Stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2025 poz. 229), (zwanej dalej: „ustawą o Inspekcji Handlowej”), w sprawach związanych z wykonywaniem zadań i kompetencji Inspekcji, organem właściwym jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Prezes UOKiK jest organem wyższego stopnia i w związku z powyższym w ramach nadzoru, jest uprawniony do przeprowadzenia niniejszego postępowania.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach przedsiębiorca ma obowiązek w miejscu sprzedaży detalicznej i świadczenia usług uwidocznić cenę oraz cenę jednostkową towaru lub usługi, w sposób jednoznaczny, niebudzący wątpliwości oraz umożliwiający porównanie cen.

Jak wskazuje ustawodawca w art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o informowaniu o cenach – *cena* to wartość wyrażona w jednostkach pieniężnych, którą kupujący jest zobowiązany zapłacić

przedsiębiorcy za towar lub usługę. Z kolei pod pojęciem *ceny jednostkowej* towaru lub usługi należy rozumieć cenę ustaloną za jednostkę określonego towaru lub określonej usługi, których ilość lub liczba są wyrażone w jednostkach miar w rozumieniu przepisów o miarach (art. 3 ust. 1 pkt 2 ww. ustawy).

Ponadto, sposób uwidaczniania cen towarów lub usług regulują przepisy rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen, będącego rozporządzeniem wykonawczym do ww. ustawy.

Zgodnie z § 3 ust. 1 i 2 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen – cenę, cenę jednostkową lub informację o obniżonej cenie uwidacznia się przy danym towarze, bezpośrednio przy towarze lub w bliskości towaru, którego dotyczy cena, cena jednostkowa lub informacja o obniżonej cenie, w miejscu ogólnodostępnym i dobrze widocznym dla konsumentów. Cenę, cenę jednostkową lub informację o obniżonej cenie uwidacznia się w szczególności:

1) na wywieszce, która może mieć formę wyświetlacza elektronicznego;
2) w cenniku;
3) w katalogu;
4) na obwolucie;
5) w postaci nadruku lub napisu na towarze lub opakowaniu.

Przepis § 4 ust. 1 i 2 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen stanowi, że cena jednostkowa dotyczy odpowiednio ceny za:

1) litr lub metr sześcienny – dla towaru przeznaczonego do sprzedaży według objętości;
2) kilogram lub tonę – dla towaru przeznaczonego do sprzedaży według masy;
3) metr – dla towaru przeznaczonego do sprzedaży według długości;
4) metr kwadratowy – dla towaru przeznaczonego do sprzedaży według powierzchni;
5) sztukę – dla towaru przeznaczonego do sprzedaży na sztuki.

Natomiast, w szczególnych przypadkach uzasadnionych rodzajem, przeznaczeniem lub zwyczajowo oferowaną ilością towarów przy uwidacznianiu cen jednostkowych dopuszcza się stosowanie dziesiętnych wielokrotności i podwielokrotności legalnych jednostek miar innych niż określone w ust. 1 (§ 4 ust. 2 ww. rozporządzenia).

Uwidacznianie ceny jednostkowej ma charakter bezwzględnie obowiązujący, za wyjątkiem wyłączenia w zakresie produktów wymienionych w § 7 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen.

Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, administracyjnej karze pieniężnej podlega ten, kto nie wykonuje obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5. Wysokość administracyjnej kary pieniężnej w tym przypadku, zgodnie z art. 6 ust. 1 ww. ustawy, wynosi do 20 000 zł. Natomiast jeżeli przedsiębiorca nie wykonał obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, co najmniej trzykrotnie w okresie 12 miesięcy, licząc od dnia, w którym stwierdzono naruszenie tych obowiązków po raz pierwszy, wysokość administracyjnej kary pieniężnej wynosi do 40 000 zł.

Przepis ten w sposób niewymagający dodatkowych założeń i wykładni, nakazuje wojewódzkiemu inspektorowi Inspekcji Handlowej wymierzyć karę pieniężną podmiotowi, który nie wykonuje obowiązku określonego w ww. przepisach, choćby naruszenie prawa miało charakter jednostkowy i stwierdzone w toku kontroli nieprawidłowości zostały skorygowane. Jednocześnie w myśl art. 6 ust. 3 tej ustawy, przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej uwzględnia się:

1) stopień naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, w tym charakter, wagę, skalę i czas trwania naruszenia tych obowiązków;
2) dotychczasową działalność przedsiębiorcy, w tym podjęte przez niego działania w celu złagodzenia lub naprawienia szkody poniesionej przez konsumentów, wcześniejsze naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5, przez tego przedsiębiorcę oraz uzyskane przez przedsiębiorcę korzyści majątkowe lub straty w związku z naruszeniem tych obowiązków;
3) wielkość obrotów i przychodu przedsiębiorcy;
4) sankcje nałożone na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej w sprawach transgranicznych, jeżeli informacje o takich sankcjach są dostępne w ramach mechanizmu ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/2394 z dnia 12 grudnia 2017 r. w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów i uchylającym rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 (Dz. Urz. UE L z 2017 r. Nr 345, str. 1, ze zm.).

Przepisy ustawy o informowaniu o cenach nie regulują kwestii odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej lub udzielenia pouczenia, w związku z czym stosownie do art. 189a § 2 Kpa, zastosowanie mają w tym zakresie przepisy art. 189f Kpa.

Zgodnie z art. 189f § 1 pkt 1 i 2 Kpa, organ administracji publicznej, w drodze decyzji, odstępuje od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli: waga naruszenia prawa jest znikoma, a strona zaprzestała naruszania prawa lub za to samo zachowanie prawomocną decyzją na stronę została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej lub została ona prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe i uprzednia kara spełnia cele, dla których miałaby być nałożona administracyjna kara pieniężna.

Niniejsze postępowanie administracyjne prowadzone jest w związku z odwołaniem wniesionym przez przedsiębiorcę od decyzji Lubuskiego WIIH z dnia 21 lipca 2025 r. (znak sprawy: ZNR.8361.72.2025.KB), na mocy której na przedsiębiorcę, nałożono administracyjną karę pieniężną, na podstawie art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach, w wysokości 7 000 zł (słownie: siedem tysięcy złotych), za naruszenie obowiązków określonych w art. 4 ust. 1 ww. ustawy w związku z naruszeniem § 3 ust. 1 i 2 oraz § 4 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen.

W toku kontroli przeprowadzonej w dniach 23 kwietnia oraz 7 maja 2025 r., w należącej do ww. przedsiębiorcy placówce handlowej, Lubuski WIIH stwierdził: brak cen i cen jednostkowych w odniesieniu do 21 partii produktów na 100 produktów poddanych kontroli. W związku z tym, Lubuski WIIH w drodze decyzji administracyjnej, wydanej na podstawie art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach, nałożył karę pieniężną w wysokości 7 000 zł (słownie: siedem tysięcy złotych) na ww. przedsiębiorcę, tj. na podmiot, który dopuścił się powyższego naruszenia.

Jak wynika z akt sprawy, w okresie 12 miesięcy, licząc od dnia, w którym stwierdzono naruszenie przepisów po raz pierwszy, organ ujawnił jeszcze **dwa** przypadki naruszenia wymagań ustawy o informowaniu o cenach (braku cen, cen jednostkowych) w toku przeprowadzanych kontroli u ww. przedsiębiorcy, tj.:

1) sprawa o sygnaturze: BP.8361.165.2024 – decyzją z dnia 19 lutego 2024 r. nałożono na przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 2 500 zł (w związku z brakiem uwidocznionych informacji o cenie przy 9 partiach towarów; brak informacji o cenie i cenie jednostkowej przy 38 partiach towarów; brak informacji o cenie jednostkowej przy 9 partiach oraz niezgodność ceny uwidocznionej w miejscu sprzedaży detalicznej z ceną zakodowaną w kasie fiskalnej przy 2 partiach towarów);
2) sprawa o sygnaturze: ZNR.8361.14.2025 – decyzją z dnia 23 maja 2025 r. nałożono na przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 5 000 zł **(**brak uwidocznienia ceny przy 5 partiach; brak uwidocznienia ceny i ceny jednostkowej przy 14 partiach; brak uwidocznienia ceny przy jednostkowej przy 10 partiach towarów).

Zatem przedmiotowe naruszenie jest trzecim z kolei naruszeniem obowiązków określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o cenach, w ciągu 12 miesięcy, licząc od dnia, w którym naruszenie stwierdzono po raz pierwszy.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK potwierdza prawidłowość ustaleń dokonanych w powyższym zakresie przez Lubuskiego WIIH, a więc okoliczność, że w okresie 12 miesięcy poprzedzających naruszenie będące przedmiotem zaskarżonej decyzji strona co najmniej trzykrotnie naruszyła art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach. Tym samym, w przedmiotowej sprawie znajduje zastosowanie art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach, zgodnie z którym - jeżeli przedsiębiorca nie wykonał obowiązków, co najmniej trzykrotnie w okresie 12 miesięcy, licząc od dnia, w którym stwierdzono naruszenie tych obowiązków po raz pierwszy - wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej nakłada na niego, w drodze decyzji, karę pieniężną do wysokości 40 000 zł.

Organ drugiej instancji wskazuje dalej, że w toku postępowania odwoławczego przeprowadził dokładną analizę akt kontroli oraz treści skarżonej decyzji, jak również uwzględnił argumentację strony zawartą w odwołaniu oraz wskazuje, iż nie ma wątpliwości, że przedsiębiorca naruszył przepisy ustawy o informowaniu o cenach, co skutkowało nałożeniem przez Lubuskiego WIIH administracyjnej kary pieniężnej. Jednocześnie Prezes UOKiK stwierdza, że postępowanie administracyjne Lubuski WIIH przeprowadził w sposób właściwy, w tym organ ten zapewnił stronom wszystkie uprawnienia wynikające z przepisów prawa administracyjnego, zastosował i wyjaśnił przepisy prawa materialnego oraz administracyjnego mające zastosowanie w niniejszej sprawie, przeanalizował i uwzględnił wszystkie kryteria wymiaru kary, jak również zbadał czy w niniejszej sprawie znajdzie zastosowanie instytucja odstąpienia od wymierzenia kary w trybie art. 189f Kpa. Tym samym Prezes UOKiK uznał, że działania organu pierwszej instancji były zgodne z prawem, a decyzja została wydana w sposób prawidłowy. Jednocześnie, materiał dowodowy zebrany w sprawie jest rzetelny i spójny i nie budzi wątpliwości. Mając na względzie powyższe, po ponownym przeanalizowaniu zgromadzonego materiału dowodowego, organ drugiej instancji uznał odwołanie strony za bezzasadne. W opinii Prezesa UOKiK, wymierzona stronie przez Lubuskiego WIIH kara została ustalona w sposób prawidłowy, w oparciu o przesłanki zawarte w art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach. Wykazane w toku kontroli nieprawidłowości nawet jeśli dotyczą niewielkiej ilości skontrolowanych towarów, nie mogą się naruszać prawa konsumenta do informacji o cenie i cenie jednostkowej oferowanych produktów. Zdaniem Prezesa UOKiK, organ pierwszej instancji słusznie uznał, iż strona dopuściła się naruszenia wymagań w zakresie należytego informowania konsumentów o cenach i cenach jednostkowych towarów w stopniu uzasadniającym wymierzenie kary pieniężnej.

W przedmiotowej sprawie Prezes UOKiK uznał, że Lubuski WIIH uwzględnił i prawidłowo

ocenił wszystkie wynikające z art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach przesłanki, czemu dał wyraz w treści wydanej decyzji.

W odniesieniu do przesłanki pierwszej – stopnia naruszenia ustawowych obowiązków w zakresie uwidaczniania cen towarów i usług, Prezes UOKiK podziela stanowisko organu pierwszej instancji, który słusznie stwierdził, że przedsiębiorca w znacznym stopniu naruszył obowiązujące przepisy, ponieważ klienci sklepu należącego do przedsiębiorcy pozbawieni zostali pełnej i rzetelnej informacji o zarówno o cenach, jak też cenach jednostkowych względem 21 na 100 skontrolowanych ogółem towarów. Odsetek nieprawidłowości wynosił 21%, zatem skala naruszenia nie była nieznaczna. Prezes UOKiK zauważa przy tym, że przedsiębiorca naruszając przepis art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w związku z § 3 ust. 1 i 2 oraz § 4 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen pozbawił tym samym konsumentów możliwości porównywania cen, cen jednostkowych towarów oraz uniemożliwił konsumentowi dokonanie przez niego właściwego wyboru tychże towarów, przez co naruszył jego interesy ekonomiczne oraz prawo do jednoznacznej informacji o cenie, cenie jednostkowej. Podkreślenia wymaga, że obowiązki w zakresie uwidaczniania cen zostały ustalone w celu ochrony interesu ekonomicznego konsumenta. Zaakcentować należy, że to strona była odpowiedzialna za przekazanie konsumentom informacji o cenach, cenach jednostkowych w sposób jednoznaczny, rzetelny i niebudzący wątpliwości, a obowiązkom tym bezsprzecznie uchybiła. Powyższe nie pozwala uznać, że przedsiębiorca wywiązał się należycie z ustawowych obowiązków. Prezes UOKiK stwierdza również, że charakter i waga naruszenia ustawowych obowiązków były istotne. Jak słusznie wskazał Lubuski WIIH w wydanej decyzji nieuwidocznienie stosownych informacji o cenach i cenach jednostkowych, nawet przy niewielkiej ilości towarów, stanowi istotne naruszenie w świetle praw i świadomości każdego konsumenta.
Oceniając niniejszą przesłankę Prezes UOKiK przyjął, że czas trwania naruszenia rozpoczął się w dniu stwierdzenia nieprawidłowości, który był jednocześnie pierwszym dniem kontroli, tj. 23 kwietnia 2025 r., a zakończył się w momencie usunięcia przez przedsiębiorcę nieprawidłowości, co znajduje potwierdzenie w aktach przedmiotowej sprawy.

Wymierzając karę ww. przedsiębiorcy organ wziął również pod uwagę kryterium jakim jest dotychczasowa działalność podmiotu, w tym podjęte przez niego działania w celu złagodzenia lub naprawienia szkody poniesionej przez konsumentów, wcześniejsze naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5 ww. ustawy, przez tego przedsiębiorcę oraz uzyskane przez przedsiębiorcę korzyści majątkowe lub straty w związku z naruszeniem tych obowiązków. W zakresie niniejszej przesłanki organ zauważył, że strona podjęła działania naprawcze, co stanowi okoliczność łagodzącą w przedmiotowej sprawie (znajduje odzwierciedlenie w wysokości wymierzonej kary).

Niemniej jednak, Prezes UOKiK rozpoznając przesłankę dotychczasowej działalności wziął pod uwagę, że przedsiębiorca w okresie 12 miesięcy licząc od dnia pierwszej kontroli, włączając bieżącą kontrolę, po raz trzeci naruszył przepisy o uwidacznianiu cen. Ustalenia kontroli potwierdzają, że strona nie przywiązuje należytej wagi do wykonywania obowiązków nałożonych na nią przedmiotową ustawą. Prezes UOKiK wskazuje przy tym, że obowiązek informowania o cenach produktów i usług istnieje od 2001 r., natomiast strona prowadzi działalność gospodarczą od 06.06.2002 r. (według danych wskazanych w KRS), tak więc powinna wykazać się znajomością przepisów dotyczących wykonywanej działalności i należycie respektować obowiązujące przepisy prawa. Jednak, pomimo stwierdzonych wcześniej naruszeń oraz ich skutków w postaci decyzji administracyjnych nakładających na

stronę kary pieniężne, strona w dalszym ciągu nie dołożyła należytej staranności przy wykonywaniu działalności gospodarczej, w celu przestrzegania przepisów istotnych z punktu widzenia ochrony praw i interesów konsumentów.

Jednocześnie, Prezes UOKiK dokonując analizy niniejszej przesłanki zauważa, że znamienny jest w tym wypadku fakt, że kontrola została przeprowadzona po uprzednim zawiadomieniu strony o planowanej kontroli (okres pomiędzy odebraniem przez stronę zawiadomienia o planowanej kontroli, a rozpoczętą kontrolą wynosił 8 dni), a tym samym strona w ocenie organu miała czas i możliwość odpowiedniego przygotowania się do zapowiedzianej kontroli, czego jednak nie uczyniła.

Lubuski WIIH oceniając niniejszą przesłankę nie odniósł się szczegółowo do kwestii związanej z uzyskaniem ewentualnych korzyści majątkowych bądź poniesionej straty w związku z naruszeniem ustawowych obowiązków. Przepisy ustawy o informowaniu o cenach zostały ustalone po to, aby chronić interesy konsumentów i określają one obowiązek informacyjny. Obowiązek ten ma charakter przed umowny, czyli uwidocznione ceny, ceny jednostkowe mają pomóc konsumentom podjęcie decyzji o zakupie wybranego produktu. Natomiast, Prezes UOKiK na etapie rozpatrywania sprawy, niejako uzupełniając niniejszą przesłankę, w toku prowadzonego postępowania odwoławczego stwierdził, że brak jest dowodów odnośnie tego czy przedsiębiorca poniósł ewentualne korzyści majątkowe bądź straty w związku z naruszeniem ustawowych obowiązków.

Odnosząc się natomiast do trzeciej przesłanki – wielkość obrotów i przychodu – Prezes UOKiK zauważa, że kryterium to zostało ustalone przez organ w oparciu o dostarczoną przez stronę informację CIT za cały 2024 r., jak również na podstawie przedłożonego przez stronę Oświadczenia o przynależności przedsiębiorcy do kategorii *pozostałych przedsiębiorców*, niesklasyfikowanych w art. 7 ust. 1 pkt 1-3 Prawa przedsiębiorców. W ocenie Prezesa UOKiK nałożona na stronę kara pozostaje proporcjonalna do wysokości przychodu przedsiębiorcy właściwie spełniając swoje cele. Dotkliwość nałożonej kary pozostaje na takim poziomie, który w zestawieniu z wielkością przychodu przedsiębiorcy, nie spowoduje wyeliminowania kontrolowanego z rynku i pozwoli na dalsze prowadzenie działalności w sposób zgodny z przepisami ustawy i z poszanowaniem praw konsumentów oraz zasad konkurencji. Organ miał na uwadze, by kara była proporcjonalna do celu, jaki ma zostać osiągnięty poprzez jej nałożenie, jak również, by uciążliwość sankcji administracyjnej pozostawała na poziomie akceptowalnym dla przedsiębiorcy.

Natomiast w zakresie czwartej przesłanki, tj. sankcji nałożonych na przedsiębiorcę za to samo naruszenie w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej w sprawach transgranicznych, organ stwierdził, że przesłanka ta nie znajduje zastosowania, ponieważ kontrola prowadzona przez Inspekcję Handlową nie miała charakteru transgranicznego.

We wniesionym odwołaniu strona postępowania przede wszystkim wniosła o obniżenie nałożonej kary pieniężnej. Zaznaczyła również, że niezgodności dotyczące braku cen nie były działaniem celowym, a jedynie wynikiem nawarstwienia obowiązków pracowników, nieprawidłowego postępowania pracowników oraz okoliczności towarzyszących takich jak np.: wymiana gazetek promocyjnych, ograniczona liczba personelu, niedobór, duża rotacja pracowników). Następnie dodała, że w toku kontroli podjęto natychmiastowe działania i brakujące ceny zostały niezwłocznie uzupełnione; w związku z tym należy przyjąć, że spółka dopełniła spoczywającego na niej obowiązku w zakresie uwidaczniania cen. Poinformowała dalej, że spółka podejmuje działania zmierzające do edukowania sklepów w zakresie zasad

uwidaczniania cen, tj. przeprowadza szkolenia stacjonarne i online, wdrożyła procedurę dot. uzupełniania i zmiany cen na hali sprzedaży (którą załączyła do odwołania). Zaznaczyła, że spółka ma świadomość obowiązku prawnego jaki na niej spoczywa – dot. konieczności uwidaczniania prawidłowych cen oraz dokłada wszelkich starań, aby sprostać wymaganym obwiązkom. Strona wyraziła również przekonanie, że natychmiastowe działania naprawcze spółki powinny być brane pod uwagę również przy ocenie stopnia naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust. 1-5 ustawy o informowaniu o cenach, w tym: charakter, wagę, skalę i czas trwania naruszenia (podkreślenia strony), a organ nakładający karę pieniężną winien rozważyć zastosowanie tego przepisu uwzględniając niską szkodliwość czynu. W dalszej kolejności strona stwierdziła, że nałożona na stronę kara jest zbyt wysoka, ponieważ urząd nie wziął pod uwagę progresu w podejmowaniu działań na rzecz zmniejszenia uchybień dot. braku zapewnienia cen oraz okoliczności towarzyszących w dniu kontroli. Na koniec dodała, że nałożona kara jest bardzo dużym obciążeniem dla sklepu oraz całkowicie niewspółmierna.

Odnosząc się do powyższego, Prezes UOKiK stwierdza, że przedstawiona przez stronę argumentacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że kluczowe znaczenie w przedmiotowej sprawie mają ustalenia poczynione przez Lubuskiego WIIH, a te dowodzą jednoznacznie, iż w chwili rozpoczęcia kontroli, tj. w dniu 23 kwietnia 2025 r. w sklepie, w którym przedsiębiorca prowadził działalność gospodarczą, zastrzeżenia wniesiono względem 21 partii towarów na 100 skontrolowanych ogółem, które polegały na nieuwidocznieniu cen i cen jednostkowych. Dokumentacja zebrana w toku kontroli organu pierwszej instancji, jak i przedstawiony w niej stan faktyczny w sposób ewidentny wskazują na naruszenie przepisów o cenach, tj. art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w związku z § 3 ust. 1 i 2 oraz § 4 ust. 1 rozporządzenia w sprawie uwidaczniania cen. Konsekwencją powyższego naruszenia było wydanie przez uprawniony organ – w tym wypadku - Inspekcję Handlową, decyzji administracyjnej wymierzającej karę pieniężną w związku z popełnionym deliktem administracyjnym.

Prezes UOKiK równocześnie wyjaśnia, że cechą charakterystyczną sankcji administracyjnej, a taką jest właśnie kara pieniężna nakładana na podstawie przepisów dot. cen i ich uwidaczniania, jest jej automatyczne stosowanie wobec podmiotu ponoszącego przypisaną mu obiektywną odpowiedzialność za naruszenie ciążących na nim obowiązków. Samo zaś stwierdzenie, udowodnienie braku właściwej informacji dotyczącej ceny, ceny jednostkowej jest wystarczającą przesłanką do nałożenia kary pieniężnej. Nie ma przy tym znaczenia czy niedopełnienie obowiązku uwidocznienia cen w określony sposób nastąpiło z winy kontrolowanego czy też nie. Wskazać należy, że ustawa nie przewiduje możliwości badania przez organ Inspekcji Handlowej istnienia winy, bądź jej braku po stronie podmiotu, u którego ujawniono nieprawidłowości. Zatem, samo stwierdzenie w wyniku kontroli, że określony podmiot nie zrealizował ciążącego na nim obowiązku ustawowego powoduje konieczność nałożenia kary pieniężnej, która jest sankcją administracyjną.

Jednocześnie, organ drugiej instancji wskazuje, że wymierzana stronie kara pieniężna powinna odpowiadać wymogom wskazanym przez prawodawcę unijnego, który w art. 8 dyrektywy 98/6 WE stanowi, że musi być ona skuteczna, proporcjonalna i odstraszająca (por. w tym zakresie wyrok NSA z 23 maja 2012 r., II GSK 684/11, czy wyrok NSA z 19 grudnia 2012, II GSK 1823/11). Skuteczność kary przejawia się w możliwości jej nałożenia i wyegzekwowania. Aby kara była odstraszająca jej wysokość powinna być dotkliwa dla

przedsiębiorcy. Kara nałożona na podmiot musi także spełniać funkcję prewencyjną oraz dyscyplinująco-represyjną, tj. być ostrzeżeniem dla przedsiębiorcy, mającym na celu niedopuszczenie do powstania nieprawidłowości w przyszłości. Wymierzona kara powinna być przy tym proporcjonalna, to jest właściwa do osiągnięcia zakładanego celu, jakim jest zapewnienie, aby w obrocie dostępne były tylko towary właściwie opatrzone odpowiednimi informacjami na temat ich cen oraz cen jednostkowych.

Strona postępowania w swym odwołaniu zwraca uwagę, że podjęła natychmiastowe działania naprawcze, które jej zdaniem powinny być wzięte pod uwagę przy ocenie stopnia naruszenia obowiązków, o których mowa w art. 4 ust.1 ust.1-5 ustawy o informowaniu o cenach, akcentując przy tym czas trwania naruszenia. Tym samym strona uważa, że dopełniła spoczywający na niej w zakresie uwidaczniania cen.

Odnosząc się do powyższego Prezes UOKiK wyjaśnia, że jednym z podstawowych obowiązków przedsiębiorcy jest dbałość o respektowanie przepisów prawa, natomiast w przypadku stwierdzonych nieprawidłowości należało je usunąć i przywrócić do stanu zgodnego z prawem, gdyż to przedsiębiorca ponosi odpowiedzialność za powstałe uchybienia. Działania naprawcze poczynione przez stronę polegające na uzupełnieniu informacji o cenach, cenach jednostkowych były działaniami następczymi, podjętymi przez stronę w wyniku kontroli organu. Organ drugiej instancji pragnie zaznaczyć, że sprawnie przeprowadzone przez stronę działania korygujące, zostały dostrzeżone przez organ i wzięte pod uwagę przy ocenie kryterium miarkowania wysokości kary – przy ocenie przesłanek określonych w art. 6 ust. 3 ustawy o informowaniu o cenach, co znajduje swoje odzwierciedlenie w wysokości wymierzonej sankcji pieniężnej. Jednakowoż podejmowane przez przedsiębiorcę nawet natychmiastowe inicjatywy naprawcze czy zaprzestanie naruszenia przepisów nie zwalniają przedsiębiorcy z odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków stwierdzonych w chwili kontroli. Naruszenie prawa zostało ewidentnie udowodniona stronie (w pierwszym dniu przeprowadzonej kontroli, tj. 23 kwietnia 2025 r.). Nie sposób zgodzić się ze stroną i przyjąć, że strona poprzez przeprowadzone działania naprawczo-korygujące dopełniła spoczywającego na niej obowiązku w zakresie uwidaczniania cen. Wskazać przy tym trzeba, że to nie była pierwsza kontrola, w toku której inspektorzy stwierdzili nieprawidłowości w zakresie informowania konsumentów o cenach i cenach jednostkowych produktów. Jak wskazują wyniki wcześniejszych kontroli, strona nie wyciągnęła wniosków i niestety nadal nie respektowała nałożonych na przedsiębiorców obowiązków wynikających z ustawy o informowaniu o cenach.
Strona odwołania wskazuje również, że organ nakładając na nią karę winien rozważyć, uwzględnić „niską szkodliwość czynu", ze względu m. in. na ilość zakwestionowanych produktów czy czas trwania naruszenia.

Odpowiadając na powyższe, organ drugiej instancji wyjaśnia, że trudno rozpatrywać przypadek strony w kategoriach „niskiej szkodliwości czynu" w sytuacji, gdy przedsiębiorca narusza prawo konsumenta do informacji o cenie i cenie jednostkowej oferowanych produktów. Ponadto to kolejny, trzeci przypadek naruszenia tych samych przepisów przez stronę w ciągu ostatnich 12 miesięcy, nawet jeśli naruszenie trwało stosunkowo krótko i dotyczyło nieprzeważającej części towarów. Strona zdaje się zupełnie fakt ten pomijać w swym odwołaniu. Na marginesie należy zauważyć, że termin „niskiej szkodliwości czynu" jest zarezerwowany dla terminologii w prawie karnym, natomiast strona jest karana za naruszenie przepisu, tj. art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach, które nie jest ani

przestępstwem, ani wykroczeniem, lecz zagrożone administracyjną kara pieniężną nakładana przez organ administracji publicznej, na zasadzie odpowiedzialności obiektywnej.

Organ drugiej instancji wyjaśnia dalej, że art. 6 ustawy o informowaniu o cenach statuuje odpowiedzialność administracyjną podmiotów, wobec których stwierdzono naruszenie wymagań określonych w art. 4 tej ustawy. Regulacja ta ma na celu wyeliminowanie nieprawidłowości w zakresie informowania konsumentów o cenach towarów i usług. Odpowiedzialność wynikająca z ww. przepisu ma charakter obiektywny i powstaje z chwilą popełnienia naruszenia. Obiektywny charakter odpowiedzialności administracyjnej opiera się na zasadzie ryzyka (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 października 2010 r., sygn. II OSK 1079/12). Oznacza to, że przesłanką tej odpowiedzialności jest stwierdzenie nieprzestrzegania przez określony podmiot nałożonych prawem obowiązków. Wobec powyższego, organ po stwierdzeniu naruszenia obowiązku, o którym mowa w art. 4 ustawy o informowaniu o cenach, może jedynie wydać decyzję administracyjną, na podstawie której nakłada karę pieniężną w przewidzianej w tej ustawie wysokości.

Jednocześnie, wskazać należy, iż nadrzędnym celem ustawy o informowaniu o cenach jest ochrona interesów konsumentów oraz prawidłowa konkurencja między przedsiębiorstwami. Rzetelna, niebudząca zastrzeżeń informacja zarówno o cenie, jak również też cenie jednostkowej nabywanego towaru jest bardzo istotna i służy właściwemu poinformowaniu o niej nabywcy, a także stwarza identyczne warunki dla podmiotów prowadzących działalności gospodarczą. Dodać należy również, że różne okoliczności towarzyszące, które mogły w mniejszym bądź większym stopniu przyczynić się do tego naruszenia, takie jak np. wymienione przez stronę nawarstwienie obowiązków pracowników, konieczność wymiany dużej ilości cen w związku z wymianą gazetek promocyjnych, rozmaite trudności kadrowo-organizacyjne, które wylicza strona i w konsekwencji których dochodzi do zaniedbań - nie zasługują na usprawiedliwienie. Strona powinna tak zorganizować swoją działalność gospodarczą, w tym pracę zatrudnionej kadry pracowniczej, by nie dochodziło do naruszeń prawa, w tym powinna prowadzić politykę w taki sposób, by ewentualne nieprawidłowości, braki w tym zakresie nie przekładały się bezpośrednio na konsumentów. Ponadto, zauważyć należy, że uchybienia powstały z winy strony, w sytuacji jej pełnej wiedzy o planowanej kontroli. Strona miała realny wpływ na powstanie naruszenie. Bez znaczenia pozostaje więc sama intencja strony, która wskazuje m. in. że uchybienia nie miały w tym względzie charakteru celowego, w zestawieniu ze stwierdzonym faktem kolejnego, istotnego z punktu widzenia interesów konsumentów naruszenia.

Strona w swoim odwołaniu nieprawidłowości cenowe usiłuje usprawiedliwiać podjętymi działaniami, które polegały np. na przeszkoleniu wszystkich pracowników, zainicjowaniu wzmożonego nadzoru przez kadrę kierowniczą i wdrożeniu procedury uzupełniania i zmiany cen, edukowaniu sklepów (własnych, agencyjnych, franczyzowych), itp.

Odpowiadając na powyższe, Prezes UOKiK stwierdza, że naruszenie przepisów, bezsprzecznie udowodnione stronie, było wynikiem nieusprawiedliwionego zaniedbania przedsiębiorcy i to powstałego w sytuacji jego pełnej wiedzy na temat obowiązujących przepisów prawa z zakresu uwidaczniania cen. Trzeba również zauważyć, że strona reprezentuje dużą sieć handlową mającą dostęp do wyspecjalizowanej kadry doradczej i prawnej i jako profesjonalista w branży handlowej prowadzący swoją działalność handlową na szeroką skalę i ma świadomość jakie obowiązki na niej spoczywają. Nie umyka uwadze organu także fakt, że mimo przeprowadzanych szkoleń pracowników z zakresu uwidaczniania

cen, wzmożonego nadzoru w tym zakresie, i zapewnień w zakresie podejmowanych działań naprawczych, polityka prowadzona przez przedsiębiorcę w tym zakresie zdaje się być jednak mało skuteczna, na co wskazują ustalenia kontroli przeprowadzonych dotychczas przez Lubuskiego WIIH. Należy przypomnieć, że wcześniejsze kontrole organu (o czym była mowa wcześniej) również wykazały nieprawidłowości w analogicznym zakresie. Powyższe przemawia za przyjęciem, że uchybienia, które były udziałem strony, nie są uchybieniami o charakterze incydentalnym, lecz wręcz powtarzalnym i nadal świadczą o braku właściwego nadzoru przedsiębiorcy nad prawidłowym, rzetelnym uwidacznianiem cen oraz cen jednostkowych (podkreślenia Prezesa UOKiK). Organ drugiej instancji pragnie w tym miejscu stanowczo zaakcentować, że powinnością przedsiębiorcy – jako profesjonalnego uczestnika obrotu - jest przestrzeganie przepisów dotyczących jego działalności. Strona przyczyniła się do naruszenia prawa w sposób niezaprzeczalny. Przedstawione przez stronę okoliczności nie zasługują na uwzględnienie.

Odnosząc się do zasadniczego postulatu strony dotyczącego obniżenia nałożonej kary, Prezes UOKiK wskazuje, że kwestia ewentualnego zmniejszenia kary pieniężnej, może zostać uwzględniona dopiero po uprawomocnieniu się niniejszej decyzji, a więc po ewentualnym zastosowaniu ulg w opłacaniu należności publicznoprawnej, jaką jest kara pieniężna. Organ drugiej instancji nie ma podstaw do obniżenia czy odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy, jeżeli stan faktyczny wprost uzasadnia nałożenie kary w określonym przez Lubuski WIIH wymiarze. Jednocześnie organ drugiej instancji wyjaśnia, iż stosownie do treści art. 8 ustawy o informowaniu o cenach, do kar pieniężnych, w zakresie nieuregulowanym w ustawie, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2025 r. poz. 111). W myśl art. 67a § 1 tej ustawy, organ administracji publicznej, który nałożył kary pieniężne – to jest Lubuski WIIH – na wniosek strony, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem strony lub interesem publicznym, może:

1) odroczyć termin płatności kar pieniężnych lub rozłożyć ich zapłatę na raty,
2) odroczyć lub rozłożyć na raty zapłatę zaległości wraz z odsetkami za zwłokę lub odsetki określone w decyzji,
3) umorzyć w całości lub w części zaległości, odsetki za zwłokę lub opłatę prolongacyjną.

Strona postępowania wnioskując w swym odwołaniu o obniżenie nałożonej kary, uznaje ją również za *„zbyt wysoką”*, *„niewspółmierną”* czy wręcz stanowiącą bardzo duże obciążenie dla sklepu.

W ocenie Prezesa UOKiK sankcja pieniężna - wymierzona przez Lubuskiego WIIH - na poziomie 17,5% zagrożenia ustawowego, jest w ocenie Prezesa UOKiK proporcjonalna do stwierdzonych nieprawidłowości jakiego dopuściła się strona i jest daleka od górnej granicy wymiaru kary z uwzględnieniem kolejnego - trzeciego wystąpienia nieprawidłowości w zakresie uwidaczniania cen. Strona zdaje się nie zauważać, że w przedmiotowej sprawie zaistniały okoliczności wskazane w art. 6 ust. 2, czego oczywistą konsekwencją jest przesunięcie górnej granicy wymiaru kary. Tak więc, nałożona na stronę kara pieniężna w kwocie 7 000 zł (słownie: siedem tysięcy złotych) jest karą adekwatną do stwierdzonych nieprawidłowości. Prezes UOKiK stwierdza, że kara wymierzona w ww. wysokości jest właściwa do osiągnięcia celu, a ponadto spełni ona funkcję prewencyjną, skłaniając stronę do przestrzegania przepisów dotyczących cen i ich uwidaczniania w przyszłości.

Analizując przedmiotową sprawę, Prezes UOKiK doszedł do wniosku, że w przedmiotowej sprawie brak jest podstaw do zastosowania instytucji odstąpienia od wymierzenia kary w

trybie art. 189f § 1 Kpa. Jak wynika z zebranego materiału dowodowego w sprawie, waga naruszenia w przedmiotowej sprawie z pewnością nie jest znikoma, ponieważ brak cen, jak i cen jednostkowych jest naruszeniem interesów konsumentów w zakresie ich prawa do uzyskania rzetelnej i wyczerpującej informacji. Tego typu naruszenie, zresztą niebędące pierwszym naruszeniem w ciągu ostatnich 12 miesięcy, stanowi zagrożenie dla interesów majątkowych konsumentów, a tym samym wyklucza możliwość uznania stopnia tego naruszenia za znikomy. Naruszono bowiem w sposób istotny prawa konsumenta do dostępu przysługujących mu informacji, a tym samym realna ochrona konsumenta została w tej materii zachwiana. W związku z powyższym, uznać należy, iż przesłanka pierwsza nie została spełniona. Podkreślić należy, że cena towaru należy do istotnych elementów wpływających bezpośrednio na podjęcie decyzji związanych z zakupem usługi lub towarów, natomiast cena jednostkowa jest podstawowym kryterium obiektywnej informacji o wartości towaru wyrażonej w jednostkach pieniężnych, szczególnie w kontekście porównania jej z takimi wartościami innych towarów – podobnych pod względem przeznaczenia, ale o odmiennych cechach np. co do marki, producenta, ilości, wzornictwa, itp. Konieczność informowania o cenie jednostkowej to przede wszystkim zabezpieczenie interesów konsumentów, którzy mogą nie tylko porównywać ceny takich samych bądź podobnych produktów w obrębie tej samej bądź różnych placówek w sposób nieskrępowany, ale również mogą przekonać się czy podana cena jednostkowa danego towaru jest dla nich odpowiednia (w tym prawidłowo, przeliczona).

Za spełnioną natomiast można uznać przesłankę dotyczącą zaprzestania naruszenia, gdyż jeszcze w toku kontroli strona usunęła uchybienia. Jednakowoż wskazać trzeba, że przesłanki (znikoma waga naruszenia oraz zaprzestanie naruszenia) muszą być spełnione **łącznie**, aby organ mógł odstąpić od wymierzenia kary. Natomiast w przedmiotowej sprawie brak jest podstaw do zastosowania tego przepisu i odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 189f § 1 pkt 1 Kpa, albowiem nie spełniono warunku kumulatywności ww. przesłanek. Należy zauważyć, że prezentowane powyżej stanowisko znajduje potwierdzenie chociażby w wyroku Wojewódzkiego Sąd Administracyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 2 grudnia 2021 r., sygn. III SA/Gd 160/21, w którym Sąd stwierdził: *„by można było odstąpić w trybie art. 189f k.p.a. od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestać na pouczeniu, waga naruszenia musi być znikoma, a strona musiałaby zaprzestać naruszenia prawa, zaś obie te przesłanki muszą zostać spełnione łącznie”*.

W rozpatrywanej sprawie nie ziściła się również przesłanka obligatoryjnego odstąpienia od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej i poprzestania na pouczeniu, o której mowa w art. 189f § 1 pkt 2 Kpa, gdyż na stronę za to samo zachowanie prawomocną decyzją nie została uprzednio nałożona administracyjna kara pieniężna przez inny uprawniony organ administracji publicznej, ani też strona nie została prawomocnie ukarana za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe, lub prawomocnie skazana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe. Prezes UOKiK zwraca uwagę, że naruszenie przepisów ustawy o informowaniu o cenach stanowi naruszenie o charakterze deliktu administracyjnego, które zagrożone jest karą pieniężną określoną w art. 6 tej ustawy, zaś do nałożenia tej kary uprawniony jest wyłącznie wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Uwzględniając właściwość terytorialną, w stosunku do strony postępowania w takim zakresie mogły być prowadzone wyłącznie przez Lubuskiego WIIH. Inny organ nie mógł na terenie podlegającym kognicji Lubuskiego WIIH nałożyć kary pieniężnej na stronę za to samo naruszenie, w związku z czym należy przyjąć, że przepisy art. 189f § 1 pkt 2 Kpa nie mają zastosowania w omawianym przypadku.

Odnosząc się natomiast do art. 189f § 2 Kpa, który wskazuje na możliwość odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej w przypadkach innych niż wymienione w art. 189f § 1 Kpa, Prezes UOKiK zwraca uwagę, że powtarzające się naruszenia przez przedsiębiorcę przepisów ustawy o informowaniu ocenach nie pozwalają na spełnienie celów, dla których miałaby być nałożona administracyjna kara pieniężna. Celem tym jest przestrzeganie przez przedsiębiorcę przepisów ustawy o informowaniu o cenach.

Należy zauważyć ponadto, że fakt trzykrotnego wystąpienia nieprawidłowości - w okresie wskazanym w art. 6 ust. 2 ustawy o informowaniu o cenach - oznacza, że funkcja prewencyjna kary nie została spełniona.

Zdaniem Prezesa UOKiK brak jest podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary na podstawie art. 189f Kpa. Co więcej, z uwagi na stwierdzone naruszenie obowiązku uwidaczniania cen, cen jednostkowych w warunkach recydywy, skorzystanie z instytucji odstąpienia od nałożenia kary miałoby charakter demoralizujący oraz nie zrealizowałoby wymogów określonych w art. 8 dyrektywy 98/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. *w sprawie ochrony konsumenta przez podawanie cen produktów oferowanych konsumentom*. Zgodnie z tym przepisem kary muszą być skuteczne, proporcjonalne a zarazem odstraszające (zniechęcające przedsiębiorców do ewentualnych kolejnych naruszeń w przyszłości).

Tym samym, w omawianej sprawie Prezes UOKiK, nie widzi możliwości zastosowania art. 189f § 2 i 3 Kpa, czyli usunięcia skutków naruszenia prawa, ponieważ zarówno ceny jak też ceny jednostkowe muszą być uwidocznione, przed dokonaniem transakcji, tak by na tej podstawie klient, konsument mógł podjąć w pełni racjonalną decyzję, dostosowaną do własnych potrzeb, uwarunkowań i możliwości ekonomicznych. Uwidocznienie cen, cen jednostkowych towarów ma bowiem charakter obowiązku przedumownego. Nie można uznać za spełniony powyższy warunek, jeżeli informacje o cenach, cenach jednostkowych nie zostały w ogóle podane jak to miało miejsce w przedmiotowej sprawie. Przedsiębiorca wprawdzie usunął nieprawidłowości, na podstawie czego można przyjąć, że zaprzestał naruszenia, jednakowoż nie usunął tym samym skutków naruszenia prawa, albowiem stwierdzone w dniu kontroli uchybienia pozbawiły pewną grupę konsumentów prawa do pełnej, rzetelnej oraz jednoznacznej informacji o cenach, cenach jednostkowych, uniemożliwiając im dokonywanie, w sposób swobodny, porównań cenowych pomiędzy poszczególnymi produktami. Prezes UOKiK zaznacza przy tym, iż podejmowanie działań naprawczych czy zaprzestanie naruszenia przepisów nie zwalnia przedsiębiorcy z odpowiedzialności za niedopełnienie obowiązków stwierdzonych w chwili kontroli.

Literalna wykładnia ww. przepisu jednoznacznie wskazuje, iż warunkiem zastosowania odstąpienia od wymierzenia kary jest usunięcie naruszenia prawa, przy czym termin ten należy interpretować ściśle, a więc bez rozszerzenia jego znaczenia na przypadki *„zaprzestania naruszania prawa”,* tych bowiem dotyczy regulacja art. 189f § 1 Kpa (por. Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz. Red. prof. dr hab. Marek Wierzbowski, red. prof. dr hab. Aleksandra Wiktorowska. Rok 2021: *„Z uwagi na odmienne brzmienie tych sformułowań na gruncie komentowanego artykułu, należy uznać, że "usunięcie naruszenia prawa" nie jest tożsame z "zaprzestaniem naruszenia". Tym samym, aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszanie przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia (z oczywistych przyczyn nie jest możliwe wyeliminowanie samego naruszenia, a więc zdarzenia z przeszłości, które już zaistniało”).* Charakter naruszeń, jakich dopuściła się Strona, wyklucza możliwość usunięcia skutków naruszenia prawa (por. uzasadnienie wyroku

WSA w Warszawie z dnia 25.07.2019 r. Sygn. akt VI SA/Wa 991/19: *„Warunkiem odstąpienia od nałożenia administracyjnej kary pieniężnej jest także przywrócenie stanu zgodnego z prawem, naruszonego przez zachowanie stanowiące podstawę odpowiedzialności administracyjnej. Jak słusznie podkreślił organ usunięcie naruszenia prawa nie jest tożsame z zaprzestaniem naruszania. Aby usunąć naruszenie prawa nie wystarczy przerwać naruszania przepisów prawa, lecz należy usunąć skutki naruszenia.”).*

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję. Należy przy tym podkreślić, że utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji jest konsekwencją dokonania przez organ drugiej instancji oceny, że decyzja Lubuskiego WIIH z dnia 21 lipca 2025 r. (znak: ZNR.8361.72.2025.KB) była prawidłowa. Prezes Urzędu przychylił się tym samym do ustaleń poczynionych w toku postępowania przez organ pierwszej instancji oraz uznał, iż Lubuski WIIH zasadnie nałożył na ww. przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości 7 000 zł (słownie: siedem tysięcy złotych) w związku z kolejnym niewykonaniem obowiązków określonych w art. 4 ust. 1 ustawy o informowaniu o cenach w okresie 12 miesięcy od dnia, w którym stwierdzono naruszenie obowiązków po raz pierwszy. Tym samym decyzja Lubuskiego WIIH z dnia 21 lipca 2025 r. (znak: ZNR.8361.72.2025.KB) powinna pozostać w obrocie prawnym.

Zgodnie z art. 7 ust. 1 i 3 ustawy o informowaniu o cenach, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Gorzowie Wielkopolskim w terminie 7 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie:

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
   1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
   2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
   3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
   4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowo-administracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.
4. Do należności pieniężnych w postaci kar pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2025 r. poz. 111).

Podstawa prawna pouczenia:

Art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 935, ze zm.); § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535), art. 8 ust. 1 z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. poz. 2023 r. poz. 168).

Z upoważnienia
Prezesa
Urzędu Ochrony
Konkurencji i Konsumentów

Anna Janiszewska
Zastępca Dyrektora
Departamentu Inspekcji Handlowej

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

Otrzymują:

1. [xxxxxxxxxx xxxxx xxxx xxxxxxxxxx xxxxxxx xxxxxxxxxx xxxxxxx xxxxx xxxxx xxx xxxxxxxxxxxx xxxxxx xxxxxxxxx];
2. Lubuski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej w Gorzowie Wlkp.